

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej, v **právnej veci žalobcu: E. M. O. C.**, so sídlom X., T., U., *zastúpený JUDr. A. P.*, so sídlom N., **proti žalovanému: Úrad priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky**, J. Švermu č. 43, Banská Bystrica, za účasti: J. D., M., zastúpený patentovým zástupcom Ing. I. B., Š., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 4. mája 2010, č. POZ 3083-2004 II/41-2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 1 Scud/7/2010-52 zo dňa 3. novembra 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 1 Scud/7/2010-52 zo dňa 3. novembra 2010 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Banskej Bystrici napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že krajský súd v danej veci z predloženého administratívneho spisu žalovaného mal preukázané, že žalovaný správny orgán preskúmaným rozhodnutím zamietol rozklad žalobcu proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu Úradu priemyselného vlastníctva SR sp.zn. POZ 3083-2004 N/138-2008/Ob zo dňa 24.7.2008 a uvedené rozhodnutie potvrdil; týmto rozhodnutím boli podľa § 11 ods. 2, písm. b/ zákona č. 55/1997 Z.z. o ochranných známkach (ďalej len „zákon o ochranných známkach“) v spojení s § 4 ods. 1, písm. c/ a § 4 ods. 3 zákona o ochranných známkach zamietnuté námietky namietateľa E. M. O. C. (žalobcu) proti zápisu slovného označenia „M. W. E.“ prihlasovateľa J. D. do registra ochranných známok (č. sp. POZ 3083-2004, prihláška podaná dňa 22.10.2004).

Ďalej krajský súd zistil, že dňa 22.10.2004 podal prihlasovateľ J. D. prihlášku slovnej ochrannej známky „M. W. E.“ (č. spisu POZ 3083-2004) pre tovary v triede 6, v triede 7, v triede 9, v triede 12, v triede 16 a pre služby v triedach 6, 9, 35, 37, 40, 42 podľa medzinárodného triedenia tovarov a služieb; po zverejnení prihlášky dňa 4.8.2005 bola prihláška prevedená na nového prihlasovateľa, a to M. W. E., s.r.o. B., ktorý previedol následne práva z prihlášky ochrannej známky na J. D., M. (ďalší účastník); žalobca je majiteľom skoršie zapísaných slovných ochranných známkov č. X. „M.“ pre tovary v triede 4 medzinárodného triedenia tovarov a služieb, č. X. „M. – K.“ pre tovary v triede 4, č. X. „M. 1“ pre tovary v triede 4, č. X. „M. 1“ pre tovary v triede 4, č. X. „M. G. P.“ pre tovary v triede 25, č. X. „M. G. P.“ pre ďalšie tovary v triede 41, č. X. „M.“ pre služby v triede 37, č. X. „M.“ pre ďalšie služby v triede 37, č. X. „M.“ pre tovary v triedach 29, 30, 32 a 34, č. X. „M. 1 T. E.“ pre ďalšie tovary v triede 4, CTM č. X. „M. 1“ pre tovary a služby v triedach 1, 4, 37 a 41, CTM č. X. „M.“ pre tovary a služby triedach 16, 17 a 39, CTM č. X. „M.“ pre služby v triedach 36, 37, 41 a 42, CTM č. X. „M.“ pre tovary v triedach 1, 3, 4, 9, 16 a 19, CTM č. X. „M.“ pre tovary a služby v triedach 16, 17 a 39, CTM č. X. „M.“ pre tovary a služby v triedach 36, 37 a 41, CTM č. X. „M.“ pre tovary v triedach 1, 3, 4, 9, 16 a 19, CTM č. X. „M. G.“ pre tovary a služby v triedach 4, 37 a 39, CTM č. X. „M. S. T. S.“ pre tovary v triedach 1 až 4, CTM č. X. „M. 1 T.E.“ pre tovary v triede 4, č. X. „M. 1 S.“ pre tovary v triedach 1 a 4 a CTM č. X. „M. M.“ pre tovary a služby v triedach 9 a 42 medzinárodného triedenia tovarov a služieb.

Krajský súd zákonnosť napadnutých rozhodnutí posúdil v intenciách právnych noriem ustanovených v ustanoveniach § 4 ods. 1, písm. c/, ods. 3, § 40b ods. 3 zákona č. 55/1997 Z.z. o ochranných známkach a v zmysle § 7 písm. b/, s § 54 ods. 1, § 51 ods. 5, § 52 ods. 3 zákona č. 506/2009 Z.z. o ochranných známkach.

Podľa názoru krajského súdu rozhodnutia prvostupňového ako aj druhostupňového správneho orgánu vychádzali z náležite zisteného skutkového stavu, a to najmä z dokladov a podaní, ktoré boli predložené účastníkmi konania, predovšetkým namietateľom (§ 52 ods. 3 zákona č. 506/2009 Z.z., § 42b zákona č. 55/1997 Z.z.). Mal za to, že správne orgány rozhodli vo veci v súlade s právnou úpravou ustanovenou v právnych normách, ktoré citoval, pri naplnení správneho procesného postupu, ako aj že predložené dôkazy ohľadom skutkových otázok logicky a správne vyhodnotili. Konštatoval, že nezistil ani rozpory v úsudku správneho orgánu, ktorý bol logickým záverom vychádzajúcim zo vstupov a premís, ktoré boli predmetom konania. V tejto súvislosti poukázal na to, že v danom prípade išlo o rozhodnutia správnych orgánov vydaných na základe správnej úvahy (správne uváženie), a preto súd je oprávnený ich preskúmať v zmysle § 245 ods. 2 O.s.p. iba v rozsahu, či takéto rozhodnutia nevybočili z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, neposudzujúc účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia. Konštatoval, že pokiaľ je teda zákonom založené voľné uváženie správneho orgánu o veciach rozhodovania o ochranných známkach toto uváženie nemôže súd nahradiť svojím vlastným rozhodnutím, ani skúmať účelnosť a vhodnosť vydaného rozhodnutia. Nesúhlasil s námietkou žalobcu vo veci rozpornosti ustanovenia § 245 ods. 2 O.s.p. s článkom 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (plná jurisdikcia), s poukazom na to, že princíp plnej jurisdikcie je premietnutý do znenia piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku, pričom jeho pôsobenie vo veciach prieskumu (vo veciach verejnoprávnych) nie je však neobmedzené v zmysle ustanovenia § 250i ods. 1 a 2 O.s.p., § 250j ods. 5 O.s.p.. Poukázal na to, že k otázke uplatňovania princípu plnej jurisdikcie zaujali súdy Slovenskej republiky právny názor, v zmysle ktorého ak je rozhodovanie o určitých otázkach predmetom správneho uváženia, neprislúcha súdu,

aby nad rámec vlastných právomocí (podľa občianskeho súdneho poriadku) vlastnou úvahou nahrádzal toto oprávnenie správneho orgánu, pretože by vstupoval do právomoci iných orgánov štátnej moci, s tým, že žalovaný správne poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č. k. 6 Sžhuv 1/2009.

Krajský súd sa stotožnil so záverom žalovaného, že z predložených dôkazov namietateľa nebolo preukázané, že namietané ochranné známky namietateľa majú status všeobecne známych známk, ani že sú známkami s dobrým menom v zmysle § 7 písm. b/ zákona o ochranných známkach. Taktiež mal za to, že zo spisu vyplýva, že namietateľ predložil v konaní kópie výpisov jeho ochranných známk registra ochranných známk, kópie zoznamu jeho ochranných známk zapísaných v registri úradu pre harmonizáciu vnútorného trhu, ďalej kópiu zoznamu jeho ochranných známk zapísaných pre rôzne štáty vo svete, kópie z internetovej stránky a z internetovej stránky [W.](#), z ktorých dokladov bolo skutočne preukázané iba to, že žalobca je majiteľom značného počtu ochranných známk založených na slovnom prvku „M.“ a taktiež preukázal, že má zapísané ochranné známky v rôznych krajinách sveta. Stotožnil sa so stanoviskom žalovaného, že predložené dôkazy nepreukazujú kvalitatívne kritériá ochranných známk namietateľa. Mal za to, že taktiež nebolo preukázané, že známky boli používané na tovaroch mimoriadnej akosti a že majú vysokú komerčnú hodnotu, keď nepreukazujú ani to, v akom rozsahu alebo dĺžke sú používané na príslušných trhoch, ako aj, že nebola preukázaná skutočnosť, že by ochranné známky vyvolávali u spotrebiteľov dôveru vo výrobky, teda nebola preukázaná ich dobrá povesť a dobré meno, ktoré ako tvrdil žalobca, bolo získané v dôsledku dlhodobej prítomnosti výrobkov označených ochrannými známkami na území Slovenskej republiky. Poukázal na to, že skutočnosť, že zápis prvej ochrannej známky „M.“ bol datovaný dňa 15.2.1956, ešte samotné uvedené skutočnosti nepreukazuje a taktiež, že dobré meno a dobrú povesť ochranných známk nepreukazujú ani predložené kópie z internetových stránok, bez predloženia ďalších dôkazov, pretože ide v skutočnosti iba o stránky, ktoré sú spracované samotným žalobcom, resp. jeho zložkami.

Podľa názoru krajského súdu, keďže namietateľ na základe ním predložených dôkazov relevantným spôsobom nepreukázal všeobecnú známosť a dobré meno jeho ochranných známk ako jednu s kumulatívnych zákonných podmienok potrebných pre úspešné uplatnenie námietok voči zápisu slovného označenia „M. W. E.“ do registra ochranných známk, žalovaný správne rozhodol, keď námietky namietateľa zamietol, s poukazom na to, že žalovaný v predmetnom konaní rozhoduje v zmysle § 52 ods. 3 zákona č. 506/2009 Z.z. na základe dôkazov a podaní, ktoré boli účastníkmi konania predložené a preto bolo v záujme žalobcu (namietateľa), aby preukázal ním tvrdené skutočnosti a tak uniesol svoje dôkazné bremeno, pretože správny orgán v tomto konaní neprihliada na skutočnosti mu známe z úradnej činnosti, ani na tzv. všeobecnú známosť, pretože podľa § 51 ods. 5 zákona č. 506/2009 Z.z. (§ 37 zákona č. 55/1997 Z.z.) je aplikácia ustanovení § 32 až 34 zákona o správnom konaní č. 71/1967 Zb. vylúčená aj vrátane ust. § 34 ods. 6.

Krajský súd považoval žalobu za nedôvodnú a preto je zamietol podľa § 250j ods. 1 O.s.p..

Rozhodnutie o náhrade trov konania krajský súd odôvodnil v zmysle § 250k ods. 1 O.s.p.. Žalobcovi nepriznal náhradu trov konania, pretože bol v konaní neúspešný.

Proti rozsudku krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolal žalobca. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

V dôvodoch odvolania vytýkal súdu prvého stupňa, že vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nesúhlasil s právnym názorom prvostupňového súdu. Uviedol, že zastáva názor, že existuje rozpor medzi obmedzeným rozsahom súdneho prieskumu správnych rozhodnutí založených na správnom uvážení tak, ako je stanovený v § 245 ods. 2

O.s.p. a medzi úplným prieskumom takýchto rozhodnutí stanoveným v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (plná jurisdikcia). Ďalej uviedol, že uvedený Dohovor sa stal v súlade s čl. 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky súčasťou ústavného poriadku a teda má prednosť pred zákonom, pretože zaručuje väčší rozsah ústavných práv a slobôd, keďže zabezpečuje právo na prejednanie vecí nezávislým a nestranným súdom, ktorý rozhoduje o občianskych právach a záväzkoch v plnej jurisdikcii. Poukázal na to, že ochranu práv k ochrannej známke ako nehmotnému statku je bezpochyby možné podradiť pod ochranu majetku, a teda medzi základné občianske práva. Uviedol, že článok 6 uvedeného Dohovoru nerozlišuje skutkové okolnosti a právne otázky; i skutkové okolnosti majú totiž rovnako určujúci význam pre výsledok konania, ktoré sa týka „práv a záväzkov občianskej povahy“, v nadväznosti na to poukázal na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci *Albert de Le Compte* z 10.2.1983, A-58, ods. 29, v ktorom súd konštatoval, že každé rozhodnutie správneho orgánu musí podliehať následnej kontrole buď zo strany iného orgánu spĺňajúceho požiadavky čl. 6 ods. 1 Dohovoru alebo súdu, ktorý má tzv. plnú jurisdikciu. Tvrdil, že tento pojem pritom v správnom súdnictve predstavuje možnosť súdov preskúmať nielen právnu, ale aj vecnú a skutkovú stránku napadnutého rozhodnutia, čo tiež znamená, že súd je oprávnený vykonávať rozhodnutie. V súvislosti s aplikáciou čl. 6 Dohovoru poukázal aj na rozhodnutie vo veci *Ringeisen v. Rakúsko* zo 16.7.1971, s. A č. 13, str. 39.

Poukázal na to, že v prípade rozhodovania o zápise ochrannej známky, resp. o námietkach proti jej zápisu ide o procedúru verejnoprávneho charakteru, konečným dôsledkom je však rozhodnutie, ktoré zásadným spôsobom ovplyvňuje práva majiteľa ochrannej známky (či už v postavení namietateľa alebo prihlasovateľa). Uviedol, že tieto práva (teda možnosť používať ochrannú známku a vylúčiť každú neoprávnenú osobu z jej používania, resp. používania zameniteľného označenia) pritom možno zaradiť pod právo na ochranu majetku tak, ako je vyjadrené v čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, ktorý názor podporuje aj skutočnosť, že ochranná známka ako nehmotný statok s vyčísliteľnou hodnotou tvorí významnú súčasť majetku jej majiteľa a ako taká môže byť predmetom právnych dispozícií, čo potvrdil aj Európsky súd pre ľudské práva vo veci *Procola v. Luxembursko* z 28.9.1995, s. A č. 326, str. 15, keď pod čl. 6 Dohovoru podradil aj konania, ktorých výsledok má dopad na právo majetkovej povahy, ako spory občianskoprávnej povahy. Dôvodil, že rozhodnutím súdu vo veci zápisu ochrannej známky porušujúcej známkové práva namietateľa tak dochádza k zásahu do práva na ochranu majetku, teda súd v správnom súdnictve v takejto veci rozhoduje o občianskych právach a záväzkoch. Ďalej poukázal na českú právnu úpravu vzťahujúcu sa na transformovanie a implementovanie čl. 6 ods. 1 Dohovoru do českého právneho poriadku v plnom rozsahu a to zákona č. 150/2002 Sb. – súdny rád správní, ktorý zákon bol prijatý na podnet Ústavného súdu Českej republiky č. 276/2001. V tejto súvislosti súčasne poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu ČR II. ÚS 158/99, v ktorom konštatoval, že pre posúdenie podmienok prieskumu rozhodnutia orgánu verejnej správy v zmysle ust. § 244 ods. 1 O.s.ř. je určujúce to, či takéto rozhodnutie je spôsobilé zasiahnuť do právnej sféry fyzickej alebo právnickej osoby.

Nesúhlasil s názorom súdu prvého stupňa, keď sa stotožnil so záverom žalovaného, že z predložených dôkazov nebolo preukázané, že namietané ochranné známky majú status všeobecne známych ochranných známk, ani že sú známkami s dobrým menom v zmysle ust. § 7 písm. b/ zákona o ochranných známkach. Zdôraznil, že v podaných námietkach preukázal, že je majiteľom vysokého počtu ochranných známk založených na slovnom prvku „M.“ a tiež preukázal, že svoje výrobky distribuuje a predáva do celého sveta vrátane Slovenskej republiky, slovenskí spotrebitelia sa navyše s výrobkami žalobcu mohli stretnúť už pred rokom 1989, čo výrazne zvyšuje schopnosť pamätať si toto označenie, v tom čase existovalo na československom trhu len pár druhov motorových olejov, s ktorými sa

slovenský motorista mohol stretnúť, s tým, že skutočnosť, ktorá zvyšuje povedomie a dobrú povest' ochranných známkov žalobcu u slovenskej verejnosti, je predovšetkým, že takto označované výrobky sa skutočne v priebehu niekoľkých dekád vyskytujú na slovenskom trhu. Dôvodil, že predložené doklady a to predložené výpisy internetových stránok a ochranných známkov sú toho dôkazom, ako aj, že dlhodobá prítomnosť výrobkov označených ochrannými známkami žalobcu na území Slovenskej republiky je dôkazom toho, že s týmito výrobkami sú spojené pozitívne pocity na strane spotrebiteľskej verejnosti a dlhodobý záujem slovenských spotrebiteľov o výrobky žalobcu v dôsledku ich vysokej kvality, pretože pokiaľ by tomu tak nebolo, výrobky označené ochrannými známkami žalobcu by neboli tak dlho prítomné na slovenskom trhu, t.j. na každej čerpacej stanici, či inom priestore pre motoristov. Vyslovil názor, že ochranné známky žalobcu požívajú dobré meno nielen na území Slovenskej republiky a je s nimi spojená dobrá povest' spolu s vysokou kvalitou takto označených výrobkov, inak by výrobky žalobcu neboli prítomné na slovenskom trhu celé dekády, čo v dnešnom ponímaní je dosť vzácné, pretože výrobcovia častokrát svoje výrobky inovujú, s tým spájajú ich rebranding, t.j. premenovanie. Ďalej poukázal na to, dlhoročné užívanie a záujem žalobcu chrániť si toto označenie pre územie Slovenskej republiky dokazuje zápis ochrannej známky č. X. „M.“, ktorý sa datuje od 15.2.1956, s tým, že takáto rozsiahla a dlhodobá ochrana ochranných známkov žalobcu je tak nutne spojená s ich dobrou povest'ou, resp. dobrým menom.

Žalobca ďalej uviedol, že aj na pojednávaní súdu prvého stupňa predkladal príklady ochranných známkov, ktoré požívajú dobré meno na celom svete, vrátane Slovenskej republiky, avšak bez toho, aby bol čo i len jediný z týchto výrobkov na Slovensku predaný, s tým, že sa jedná napríklad o výrobky svetových návrhárov uvádzaných na svetový trh pod značkami CHRISTIAN DIOR, CHANEL, FENDI, GUCCI, GAP, LOUIS VUITTON. V súvislosti s úžitkom dobrého mena taktiež poukázal na značky resp. výrobky v iných odvetviach, napr. americké rýchle občerstvenie „STARBUCKS“, svetoznámu banku „GOLDMAN SACHS“, prípadne noviny „WALL STREET JOURNAL“ či „FINANCIAL TIMES“.

Taktiež poukázal na to, že si je plne vedomý koncentrácie v námietkovom konaní a doklady predložené ako príloha žaloby predkladal len za účelom doloženia svojich predchádzajúcich tvrdení o tom, že ochranná známka M. má nielen vo vzťahu k chráneným výrobkom vysokú rozlišovaciu spôsobilosť.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa z jeho vecne a právnych dôvodov potvrdil.

V dôvodoch vyjadrenia poukázal na to, že už v konaní pred prvostupňovým súdom sa vyjadril tak, že princíp plnej jurisdikcie je premietnutý aj do znenia piatej časti druhej hlavy O.s.p., pričom jeho pôsobenie vo veciach prieskumu vecí tzv. verejnoprávnych nie je neobmedzené (§ 250i ods. 1 a § 250i ods. 2, § 250j ods. 5). Konštatoval, že právna úprava predovšetkým vo všeobecnej rovine neumožňuje, aby súd preberal úlohu správneho úradu a nahrádzal jeho voľnú úvahu úvahou vlastnou, čo je plne v súlade s ústavným princípom del'by moci. Poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.3.2010, č. k. 6Sžhuv/1/2009. Tvrdil, že princíp tzv. plnej jurisdikcie v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru je plne uplatniteľný v súkromnoprávných veciach, teda vo veciach, v ktorých správny orgán rozhodol v rámci svojej zákonnej kompetencie o súkromnoprávných nárokoch, pričom sa prejavuje predovšetkým vo vzťahu k posudzovaniu, resp. dopĺňovaniu skutkovej stránky a možnosti nahradiť rozhodnutie správneho orgánu rozhodnutím súdu (t. j. súdna kontrola, resp. preskúmanie rozhodnutí správnych orgánov vo veciach, ktoré patria do oblasti súkromného práva). Vyslovil názor, že samotný zápis, resp. vyhlásenie ochrannej známky za neplatnú, či

zrušenie ochrannej známky, nie je vecou súkromnoprávnou, ale je rozhodnutím o verejnom subjektívnom práve, pričom predmetom dotknutého konania (v danom prípade námietkového) je vyriešenie otázky naplnenia, resp. nenaplnenia zákonom ustanovených podmienok pre zápis ochrannej známky do registra, resp. pre jej zneplatnenie alebo zrušenie.

Poukázal na to, že dobré meno ochrannej známky vyjadruje tú skutočnosť, že verejnosť je s ochrannou známkou v dôsledku jej používania oboznámená a spája ju s určitými dobrými vlastnosťami, ktoré od tovarov a služieb očakáva, teda tejto ochrannej známke „dôveruje“, dobré meno ochrannej známky je teda výrazom toho, že ochranná známka na určitom území dosiahla v dôsledku jej používania „známosť“ (dobrú povest', meno), a to v tom zmysle, že relevantná verejnosť ju pozná a spája s ňou „pozitívne pocity“. Zdôraznil, že nadobudnutie dobrého mena namietaných ochranných známk musí namietateľ preukázať, správny orgán nemôže dobré meno namietanej ochrannej známky len predpokladať, resp. vyvodzovať z tvrdení namietateľa a teda rozhodovanie správneho orgánu o námietkach podaných v zmysle § 7 písm. b/ zákona o ochranných známkach sa nemôže zakladať len na samotných tvrdeniach účastníkov konania, ale je potrebné, aby títo v konaní pred správnym orgánom tvrdené skutočnosti aj preukázali. Uviedol, že pri hodnotení relevantnosti námietok žalobcu uplatnených v zmysle § 7 písm. b/ zákona o ochranných známkach skúmal, či doklady predložené namietateľom preukazujú nadobudnutie dobrého mena na relevantnom území (t. j. území SR, resp. EÚ) pred podaním prihlášky napadnutého označenia (t. j. pred 21.10.2004), tzn. či preukazujú dostatočnú mieru znalosti namietanej resp. namietaných ochranných známk na strane relevantnej verejnosti a skutočnosť, či predmetné ochranné známky vyvolávajú u spotrebiteľov pozitívne pocity v spojení s tovarmi alebo službami takto označovanými. Zotrval na tvrdení, že na základe predložených dôkazných materiálov nemožno dospieť k záveru o viacročnom používaní namietaných ochranných známk na výrobkoch žalobcu, teda nie je z nich zrejmé, že spotrebiteľia sa s namietanými ochrannými známkami oboznámili a považovali ich za známe v spojitosti s určitými výrobkami. Súhlasil s názorom súdu prvého stupňa, že žalobca v námietkovom konaní neunesol dôkazné bremeno ohľadom svojich tvrdení týkajúcich sa dobrého mena namietaných ochranných známk, čo malo za následok neúspech žalobcu v správnom konaní. Tvrdil, že neunesenie dôkazného bremena nemôže žalobca zvrátiť ani predkladaním nových dokladov v konaní pred prvostupňovým súdom resp. aj odvolacím súdom. Poukazom na § 250i ods. 1 O.s.p. opätovne zdôraznil irelevanciu dokladov predložených žalobcom s odvolaním. Argumentáciu žalobcu, že vyvodzovať dobré meno z kvalitatívnych kritérií, z rozsahu a dĺžky užívania nie je vždy na mieste, že určité „značky“ bez toho, aby sa tieto značky, resp. nimi označované výrobky alebo služby na území Slovenskej republiky nachádzali, či poskytovali, sú známe u väčšiny slovenskej spotrebiteľskej verejnosti, tzn. požívajú dobré meno na Slovensku bez akéhokoľvek podielu na trhu a bez akejkolvek reklamy, považoval za čisto účelový pokus o zvrátenie skutočnosti, že v správnom konaní následkom neunesenia dôkazného bremena nebol úspešný. Uviedol, že je možné, že verejnosti na území Slovenskej republiky sú žalobcom uvádzané značky určitým spôsobom známe, avšak takúto „sprostredkovanú“ známosť nie je možné stotožňovať s dobrým menom v zmysle § 7 písm. b/ zákona o ochranných známkach, t. j. v zmysle žalobcom uplatneného námietkového dôvodu. V súvislosti aplikácie § 7 písm. b/ zákona o ochranných známkach poukázal na rozsudok Európskeho súdneho dvora C-375/97 (General Motors) zo 14.9.1999 a rozsudok súdneho dvora ES C-301/07 (Pago) zo 6.10.2009.

Zúčastnená osoba sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrila, odvolací návrh nepodala.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu

predchádzalo, v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s §§ 212 a nasl.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 a § 211 ods. 2), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a následne jeho zrušenia a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie, ktorým rozhodnutím žalovaný zamietol rozklad žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie o zamietnutí námietok žalobcu proti zápisu slovného označenia „M. W. E.“ prihlasovateľa J. D. do registra ochranných známkov, a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konanie im predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím správny orgán rozhodoval v konečnej platnosti o námietkach vznesených proti zápisu slovného označenia ochrannej známky podľa zákona o ochranných známkach.

Podľa § 4 ods. 1, písm. c/ zákona č. 55/1997 Z.z. o ochranných známkach v znení neskorších predpisov účinný do 31.12.2009 (ďalej len „zákon č. 55/1997 Z.z.“) za ochrannú známku nemožno uznať označenie, o ktorom Úrad priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky (ďalej len "úrad") na základe námietok uplatnených podľa § 9 zistí, že je zhodné alebo zameniteľné s ochrannou známkou so skorším právom prednosti, ktorá má v Slovenskej republike dobré meno, ak by použitie tohto označenia na tovaroch alebo službách, ktoré síce nie sú podobné tým, pre ktoré je ochranná známka so skorším právom prednosti zapísaná, nepoctivo ťažilo z rozlišovacej spôsobilosti alebo dobrého mena ochrannej známky so skorším právom prednosti alebo by im bolo na ujmu.

Za ochrannú známku nemožno uznať ani označenie, o ktorom úrad na základe námietok uplatnených podľa § 9 zistí, že je zhodné alebo zameniteľné s ochrannou známkou Spoločenstva (Nariadenie Rady (ES) č. 40/94 z 20. decembra 1993 o ochrannej známke Spoločenstva (Nariadenie Rady (ES) č. 3288/94 z 22. decembra 1994, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie Rady (ES) č. 40) so skorším právom prednosti, ktorá má na území Európskych spoločenstiev dobré meno, ak by použitie tohto označenia na tovaroch alebo službách, ktoré síce nie sú podobné tým, pre ktoré je ochranná známka Spoločenstva s dobrým menom zapísaná, nepoctivo ťažilo z rozlišovacej spôsobilosti alebo dobrého mena ochrannej známky Spoločenstva alebo by im bolo na ujmu.

Podľa § 9 zákona č. 55/1997 Z.z. po zverejnení prihlášky vo vestníku môže osoba dotknutá z dôvodov uvedených v § 4 (ďalej len "námietateľ") podať v lehote troch mesiacov od tohto zverejnenia úradu námietky proti zápisu označenia do registra obsahujúce právne a skutkové odôvodnenie, ako aj listinné dôkazy alebo označenie listinných alebo iných dôkazov, ktoré námietateľ predloží.

Podľa § 54 ods. 1, 2 zákona č. 506/2009 Z.z. o ochranných známkach účinného od 1.1.2010 (ďalej len „zákon č. 506/2009 Z.z.“) konania o prihláškach, ktoré neboli právoplatne skončené do účinnosti tohto zákona, dokončia sa podľa tohto zákona s tým, že prihlasovateľ je povinný na výzvu úradu v určenej lehote uviesť svoju prihlášku do súladu s požiadavkami tohto zákona.

Práva a vzťahy z ochranných známk zapísaných do registra pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa riadia ustanoveniami tohto zákona. Vznik týchto práv a vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa posudzujú podľa predpisov platných v čase ich vzniku. Ochranná známka zapísaná do registra podľa predchádzajúcich právnych predpisov nebude vyhlásená za neplatnú, ak je v súlade s týmto zákonom.

Podľa § 7 písm. b/ zákona č. 506/2009 Z.z. majiteľom staršej ochrannej známky, ak je označenie zhodné alebo podobné so staršou ochrannou známkou, ktorá má na území Slovenskej republiky a v prípade ochrannej známky Spoločenstva na území Európskeho spoločenstva dobré meno, ak by použitie tohto označenia na tovaroch alebo službách, ktoré nie sú podobné tým, pre ktoré je staršia ochranná známka zapísaná, bez náležitého dôvodu neoprávnene ťažilo z rozlišovacej spôsobilosti alebo dobrého mena staršej ochrannej známky, alebo by bolo na ujmu rozlišovacej spôsobilosti staršej ochrannej známky alebo jej dobrému menu.

Podľa § 51 ods. 5 zákona č. 506/2009 Z.z. na konanie pred úradom podľa tohto zákona sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní (27) s výnimkou ustanovení § 19, 28, 29, 32 až 34, 39, 49, 50, § 59 ods. 1 a § 60.

Podľa § 52 ods. 1, 2, 3 zákona č. 506/2009 Z.z. účastník konania je povinný navrhnúť a predložiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení.

Úrad vykonáva dokazovanie a hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomných súvislostiach.

Úrad rozhoduje na základe odôvodnenia podania a dôkazov, ktoré boli účastníkmi konania predložené.

Podľa názoru odvolacieho súdu správne orgány oboch stupňov v preskúmvanej veci postupovali v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci náležite zistili skutkový stav a zo skutkových okolností vyvodili správny právny záver, z ktorých dôvodov súd prvého stupňa postupoval v súlade so zákonom, pokiaľ žalobu zamietol podľa § 250j ods. 1 O.s.p..

Predpokladom konania a rozhodovania úradu po podaní námietok osobou dotknutou z dôvodov uvedených v § 4 zákona o ochranných známkach proti zápisu označenia do registra, v súlade s § 9, je posúdenie, či prihlásené označenie spĺňa podmienky ustanovené na zápis do registra so zreteľom na dôvodnosť alebo nedôvodnosť námietok podľa § 4. Zákonodarcu v právnej norme § 4 ods. 1, písm. c/, ods. 3 zákona č. 55/1997 Z.z., ktoré sa bez vecných zmien pretransformovali do § 7 písm. b/ zákona č. 506/2009 Z.z. o ochranných známkach ustanovil, že nie je možné uznať za ochrannú známku označenie, o ktorom úrad na základe uplatnených námietok zistí, že je zhodné alebo podobné so staršou ochrannou známkou, ktorá má na území Slovenskej republiky a v prípade ochrannej známky Spoločenstva na území Európskeho spoločenstva dobré meno, ak by použitie tohto označenia na tovaroch alebo službách, ktoré nie sú podobné tým, pre ktoré je staršia ochranná známka zapísaná, bez náležitého dôvodu neoprávnene ťažilo z rozlišovacej spôsobilosti alebo dobrého mena staršej ochrannej známky, alebo by bolo na ujmu rozlišovacej spôsobilosti staršej

ochrannej známky alebo jej dobrému menu. Teda povinnosťou správneho orgánu je posudzovať zhodnosť alebo zameniteľnosť označenia ochrannej známky predloženého k zápisu do registra s ochrannou známkou so skorším právom prednosti, ak má na území Slovenskej republiky, resp. ak ide o ochrannú známku Spoločenstva na území Európskeho spoločenstva, dobré meno, ak by použitie tohto označenia na tovaroch alebo službách, ktoré nie sú podobné tým, pre ktoré je staršia ochranná známka zapísaná, bez náležitého dôvodu neoprávnené ťažilo z rozlišovacej spôsobilosti alebo dobrého mena staršej ochrannej známky, alebo by bolo na ujmu rozlišovacej spôsobilosti staršej ochrannej známky alebo jej dobrému menu.

Odvolací súd z predloženého spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis zistil, že rozhodnutím Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky sp.zn. POZ 3083-2004 N/138-2008/Ob zo dňa 24.7.2008 boli podľa § 11 ods. 2, písm. b/ zákona č. 55/1997 Z.z. v spojení s § 4 ods. 1, písm. c/ a § 4 ods. 3 tohto zákona zamietnuté námietky namietateľa E. M. O. C. (žalobcu) proti zápisu slovného označenia „M. W. E.“ prihlasovateľa J. D. do registra ochranných známk. Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že správny orgán prvého stupňa po posúdení dobrého mena namietaných ochranných známk a zhodnotení dôkazových materiálov predložených namietateľom (žalobcom) dospel k záveru, že namietateľ neunesol dôkazné bremeno, pretože na základe predložených dokladov nie je možné zistiť mieru znalosti namietaných ochranných známk u relevantnej verejnosti, ani ich podielu na trhu, alebo intenzitu a územný rozsah ich použitia na území Slovenskej republiky, resp. Európskeho spoločenstva, ako aj že rovnako nie je možné zistiť či namietané ochranné známky majú u relevantnej verejnosti na území Slovenskej republiky (Európskeho spoločenstva) dobrú povesť, resp. či si ich relevantná verejnosť spája s určitými dobrými vlastnosťami nimi označených tovarov a služieb. Proti tomuto rozhodnutiu podal namietateľ (žalobca) rozklad. Žalovaný správny orgán preskúmaným rozhodnutím (č. POZ 3083-2004 II/41-2010 zo dňa 4.5.2010) zamietol rozklad žalobcu a prvostupňové správne rozhodnutie potvrdil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že žalovaný sa stotožnil so skutkovými i právnymi závermi prvostupňového správneho orgánu. Žalovaný konštatoval, že dobré meno namietanej ochrannej známky musí v konaní namietateľ preukázať, pretože nejde o skutočnosť známu úradu z úradnej povinnosti. Zdôraznil, že základnou podmienkou pre relevanciu dôkazov o dobrom mene namietaných ochranných známk je, aby sa vzťahovali k územiu Európskeho spoločenstva, a ďalšou podmienkou, aby bolo možné k doloženým dokladom v predmetnom námietkovom konaní prihliadnuť je, aby doklady boli datované pred dátumom podania prihlášky ochrannej známky, alebo ich obsah sa týkal udalosti, či skutočnosti v rozhodujúcom období, t.j. pred podaním prihlášky ochrannej známky. Poukázal na to, že namietateľ na preukázanie dobrého mena ochranných známk ako dôkazné materiály, predložil kópie výpisov jeho ochranných známk z registra vedenom úradom a dostupnom na úradnej internetovej stránke, kópiu zoznamu jeho ochranných známk zapísaných v registri vedenom Úradom pre harmonizáciu vnútorného trhu, kópiu zoznamu jeho ochranných známk zapísaných pre rôzne štáty vo svete, sedem kópií z internetovej stránky a päť kópií z internetovej stránky [W.](#) K predloženým dokladom konštatoval, že namietateľ nimi preukázal len, že je majiteľom veľkého množstva ochranných známk „M.“, resp. ochranných známk obsahujúcich tento slovný prvok, avšak pre uznanie štatútu „dobrého mena“ to podľa jeho názoru nie je dostačujúce. Dôvody namietané namietateľom v rozklade nepovažoval za dôvodné. Stotožnil sa s názorom prvostupňového správneho orgánu, že namietateľ neunesol dôkazné bremeno a že právne relevantným a presvedčivým spôsobom nepreukázal, že jeho namietané ochranné známky sú známkami s dobrým menom podľa § 7 písm. b/ zákona č. 506/2009 Z.z.. Konštatoval, že v konaní o rozklade neboli zistené dôvody, pre ktoré by bolo nutné napadnuté

prvostupňové rozhodnutie zrušiť alebo zmeniť a súčasne, že napadnuté prvostupňové rozhodnutie bolo výsledkom vecne správneho posúdenia a bolo vydané v súlade s právnou úpravou platnou v čase jeho vydania.

Podľa názoru odvolacieho súdu žalovaný svojím postupom a rozhodnutím venoval dostatočnú pozornosť námietkam vznesených žalobcom v rozklade. Odvolací súd taktiež ako súd prvého stupňa a žalovaný zastáva názor, že účastník konania je povinný navrhnuť a predložiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (§ 52 ods. 1 zákona č. 506/2009 Z.z.). Z uvedeného teda vyplýva, že žalobca v predmetnom námietkovom konaní bol povinný predložiť alebo navrhnuť také dôkazy, ktoré by spôsobom vylučujúcim akékoľvek pochybnosti preukazovali dôvodnosť jeho námietky proti zápisu slovného značenia „M. W. E.“ do registra ochranných známk, nesplnenie si tejto zákonnej povinnosti má za následok neunesenie dôkazného bremena, v dôsledku čoho úrad nemôže námietkam namietateľa vyhovieť. Z administratívneho spisu ani nevyplýva, že by namietateľ v rozklade vzniesol námietku nedostatočne zisteného skutkového stavu, keď tvrdil, že v námietkovom konaní predložil doklady preukazujúce kontinuálne používanie svojich ochranných známk na území Slovenskej republiky v širšom rozsahu prostredníctvom svojej dcérskej spoločnosti E., s.r.o., takže sa široká verejnosť priebežne stretáva s výrobkami označenými ochrannými známkami „M.“, s poukazom na obvyklú prax obchodných spoločností, zachovávajúce čo možno úsporný administratívny režim, si nežadávajú, nevyrábajú, a nedokladajú doklady a záznamy pre eventuálnu budúcu potrebu a súčasne tvrdil, že jeho výrobky označené ochrannými známkami s dominantným prvkom „M.“ sú dlhodobo dostupné a ponúkané širokej verejnosti v každom autoservise aj na každej čerpacej stanici na Slovensku.

Odvolací súd zhodne s názorom súdu prvého stupňa dospel k záveru, že správne orgány venovali dostatočnú pozornosť pri posudzovaní dôvodnosti námietok namietateľa (žalobcu) postupom súladným v zmysle § 52 ods. 2, 3 zákona č. 506/2009 a na základe vykonaného dokazovania po zhodnotení dôkazných materiálov predložených namietateľom dospeli k správne právnemu záveru, že namietateľ neunesol dôkazné bremeno na preukázanie zákonných podmienok ustanovených v § 7 písm. b/ zákona č. 506/2009 Z.z. (§ 4 ods. 1 písm. c/, ods. 3 zákona č. 55/1997 Z.z.).

Pravdepodobnosť zámery prihlasovaného označenia s ochrannými známkami so skorším právom prednosti treba posudzovať celkovo podľa toho, ako vníma príslušná skupina verejnosti označenia tovarov alebo služieb, so zohľadnením všetkých rozhodujúcich skutočností prejednávanej veci. Pokiaľ teda žalobca podal námietky proti zápisu označenia „M. W. E.“ do registra ochranných známk (doručené úradu dňa 4.11.2005), ktorými si uplatnil námietky podľa § 4 ods. 1, písm. c/, ods. 3 zákona č. 55/1997 Z.z., pričom ako dôvod podania námietok tvrdil, že je majiteľom národných ochranných známk tvoriacich známkový rad založený na prvku „MOBIL“, ktoré tvoria ochranné známky s právom prednosti, ktoré označenia s dátumom práva prednosti v námietkach výslovne uviedol, bolo jeho povinnosťou preukázať splnenie zákonných podmienok ustanovených v právnej norme § 4 ods. 1, písm. c/, ods. 3 zákona č. 55/1997 Z.z. (§ 7 písm. b/ zákona č. 506/2009 Z.z.). Nesplnenie si tejto povinnosti malo za následok neunesenie dôkazného bremena, v dôsledku čoho nebolo možné jeho námietkam vyhovieť.

Senát odvolacieho súdu taktiež dospel k záveru, že dôkazy predložené namietateľom v námietkovom správnom konaní nemali dostatočnú dôkaznú hodnotu, keďže presvedčivým spôsobom nepreukazovali, že prihlasovaná ochranná známka je zhodná alebo zameniteľná s namietanými ochrannými známkami, ktoré majú na území Slovenska (Európskeho

spoločenstva) dobré meno a jej použitie by mohlo nepoctivo ťažiť z rozlišovacej spôsobilosti alebo dobrého mena namietaných ochranných znáмок. Z predložených dôkazov aj podľa názoru odvolacieho súdu vyplývala len skutočnosť, že namietateľ je majiteľom namietaných ochranných znáмок, ktorých základným slovným prvkom je označenie „M.“, ktorá skutočnosť sama osebe nie je dôkazom o tom, že tieto ochranné známky sa využívajú a majú dobré meno na území Slovenskej republiky resp. Európskeho spoločenstva.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že správne orgány oboch stupňov sa námietkami žalobcu zaoberali náležite, predložené námietky a dôkazy správne posúdili, zo skutkových okolností vyvodili správny právny záver a v odôvodnení svojich rozhodnutí náležite zdôvodnili svoj vecný a právny záver, a preto súd prvého stupňa postupoval v súlade so zákonom, keď žalobu zamietol.

Pokiaľ žalobca v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa predovšetkým namieta nesprávny postup súdu prvého stupňa, keď zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného posudzoval v zmysle § 245 ods. 2 O.s.p. s poukazom na povinnosť súdu preskúmať zákonnosť rozhodnutia žalovaného v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (plná jurisdikcia), dôvodiac, že Dohovor sa stal v súlade s čl. 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky súčasťou ústavného poriadku a teda má prednosť pred zákonom, pretože zaručuje väčší rozsah ústavných práv a slobôd, keďže zabezpečuje právo na prejednanie vecí nezávislým a nestranným súdom, ktorý rozhoduje o občianskych právach a záväzkoch v plnej jurisdikcii, odvolací súd na jeho námietku neprihliadol.

Podľa čl. 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom pred nadobudnutím účinnosti tohto ústavného zákona, sú súčasťou jej právneho poriadku a majú prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd.

Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov č. 3, 5 a 8, dojednaný v Ríme 4. novembra 1950 a ďalšie zmluvné dokumenty na tento Dohovor bol v Madride podpísaný v mene Českej a Slovenskej Federatívnej republiky dňa 21. februára 1991, po ratifikácii bol uverejnený v Zbierke zákonov pod č. 209/1992 Zb.. Dohovor nadobudol platnosť na základe svojho článku 66 ods. 2 dňom 3. septembra 1953. Pre Českú a Slovenskú Federatívnu republiku nadobudol platnosť v súlade s článkom 66 ods. 3 dňom 18. marca 1992.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov, alebo v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Čl. 6 ods. 1 Dohovoru vymenúva náležitosti riadneho chodu spravodlivosti. Podstatným prvkom celého procesu je prístup ku konaniu, ktoré nesie všetky znaky formy súdnej kontroly. Štát nemôže obmedziť alebo vylúčiť súdnu kontrolu v určitých oblastiach

(Golden v. Spojené kráľovstvo – 1975). Prístup k súdnemu fóru musí byť reálny a nie formálny (Airey v. Írsko – 1979).

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že Európska komisia aj súd dospeli k názoru, že orgány rozhodujúce v prvom stupni musia spĺňať buď procesné požiadavky čl. 6 ods. 1 alebo ich rozhodnutia sa musia podrobiť následnej kontrole súdneho orgánu, ktorý týmto požiadavkám sám zodpovedá (Alebert a Le Compte v. Belgicko – 1982). Komisia aj súd však pripustili, že správne orgány, ktoré riadne vykonávajú rozhodovaciu právomoc, majú mať možnosť širšej voľnej úvahy (Etti a iní v. Rakúsko – 1987, Obermeier v. Rakúsko – 1990, Skärby v. Švédsko – 1990), pokiaľ spĺňajú základné podmienky čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Otázkou aplikácie čl. 6 ods. 1 Dohovoru v súvislosti s preskúmaním zákonnosti a postupov orgánov verejnej správy správnym súdom sa viackrát zaoberal vo svojej judikatúre Ústavný súd Slovenskej republiky. Podľa judikatúry ústavného súdu, keď štátne orgány konajú v súlade s platným a účinným právnym predpisom, nemôže týmto ich postupom dôjsť k porušeniu základného práva na spravodlivé súdne konanie (II. ÚS 197/07).

Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. IV. ÚS 101/2010-19 zo dňa 11. marca 2010 konštatoval, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Ďalej konštatoval, že treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Ústavný súd poukazom na čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 46 ods. 1 ústavy, ktoré právne normy citoval, zdôraznil, že vo svojej judikatúre uvádza, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka konania dožadovať sa toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Vzhľadom na uvedené senát odvolacieho súdu dospel k záveru, že súd prvého stupňa v súlade so zákonom preskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného a nepochybil, keď konštatoval, že nezistil ani rozpory v úsudku správneho orgánu, ktorý bol logickým záverom vychádzajúcim zo vstupov a premís, ktoré boli predmetom konania, s poukazom na to, že v danom prípade išlo o rozhodnutia správnych orgánov vydaných na základe správnej úvahy (správne uváženie), a preto súd je oprávnený ich preskúmať v zmysle § 245 ods. 2 O.s.p. iba v rozsahu, či takéto rozhodnutia nevybočili z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, neposudzujúc účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia, s tým, že pokiaľ je zákonom založené voľné uváženie správneho orgánu o veciach rozhodovania o ochranných známkach, toto uváženie nemôže súd nahradiť svojím vlastným rozhodnutím, ani skúmať účelnosť a vhodnosť vydaného rozhodnutia.

Odvolací súd taktiež súhlasí s argumentáciu prvostupňového súdu k námietke žalobcu vo veci rozpornosti ustanovenia § 245 ods. 2 O.s.p. s článkom 6 (plná jurisdikcia), s poukazom na to, že princíp plnej jurisdikcie je premietnutý do znenia piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku, pričom jeho pôsobenie vo veciach prieskumu

(vo veciach verejnoprávnych) nie je však neobmedzené v zmysle ustanovenia § 250i ods. 1 a 2 O.s.p., § 250j ods. 5 O.s.p..

Aj podľa názoru odvolacieho súdu správny súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúvaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis. Pokiaľ zákonodarca zveruje do právomoci správneho orgánu rozhodovanie o určitých otázkach na základe správneho uváženia, neprislúcha súdu, aby nad rámec vlastných právomocí (podľa Občianskeho súdneho poriadku) vlastnou úvahou nahrádzal toto oprávnenie správneho orgánu, pretože by vstupoval do právomoci iných orgánov štátnej moci.

Zákonodarca zákonom o ochranných známkach zveril do právomoci úradu rozhodovať o námietkach proti zápisu označenia do registra obsahujúce právne a skutkové odôvodnenie, ako aj listinné dôkazy alebo označenie listinných alebo iných dôkazov, ktoré namietateľ predloží (§§ 10 a 11 zákona č. 55/1997 Z.z.) a za tým účelom vykonávať dokazovanie v námietkovom konaní, či sú splnené zákonné podmienky dôvodnosti námietok vznesených namietateľom proti zápisu prihlásenej ochrannej známky do registra ochranných známkov (§ 4 zákona č. 55/1997 Z.z.; § 7 zákona č. 506/2009 Z.z.) a hodnotiť dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti (§ 40b ods. 2 zákona č. 55/1997 Z.z.; § 52 ods. 2 zákona č. 506/2009 Z.z.). Pokiaľ teda zo skutkových zistení v danej veci vyplýva, že správne orgány oboch stupňov hodnotili dôkazový materiál na základe zákonom dovolenej voľnej úvahy, postupovali v konaní v súlade so zákonom.

Z uvedených dôvodov odvolací súd námietky žalobcu vznesené v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa považoval za nedôvodné.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa v danej veci rozhodol vecne a právne správne a preto napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1, 2 potvrdil.

Odvolací súd nepriznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania podľa § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a s § 250k ods. 1, pretože bol v tomto konaní neúspešný.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave, dňa 26. októbra 2011

**JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth